

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **O.**, IČO: X., so sídlom B., zast.: *Mgr. K.*, advokátkou so sídlom R., proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad**, so sídlom Lamačská cesta č. 8, 45 14 Bratislava, za účasti: **Z. s.r.o.**, so sídlom S., zast.: *JUDr. P.*, advokátom so sídlom G., o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. novembra 2008 č. k. 1 S 82/2008-118, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. novembra 2008 č. k. 1 S 82/2008-118 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. A/2006/1821-HRC zo dňa 06.11.2006 ako aj rozhodnutie Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto č. SU-2005,2006/33482/50197/UR-Ga zo dňa 02.08.2006 **r u š í** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov konania vo výške 456,28 €.

O d ô v o d n e n i e:

Rozhodnutím č. A/2006/1821-HRC zo dňa 06.11.2006 (č. l. 59) žalovaný ako odvolací správny orgán podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny

poriadok) odvolanie žalobcu postupom podľa § 59 ods. 1 a 2 Správneho poriadku zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie o umiestnení stavby č. 0968 - polyfunkčného objektu „A. P. – B., L. ulica“ vydaného Mestskou časťou Bratislava – Staré Mesto dňa 02.08.2006 pod č. j. SU-2005,2006/33482/50197/UR-Ga potvrdil.

Žalovaný svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že stavebný úrad v svojom rozhodnutí vo výroku na strane 8 bod 19. určil k stavebnému konaniu predložiť právoplatné rozhodnutie na výrub drevín v súlade s predmetom návrhu. K spornej otázke týkajúcej sa vyvesenia vyhlášky žalovaný uvádza, že stavebný úrad postupoval správne, nakoľko rozhodnutie oznamoval formou verejnej vyhlášky v zmysle ust. § 36 odsek 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon) a nedoručoval v zmysle ust. § 26 Správneho poriadku.

V zmysle v čase rozhodovania platných predpisov (najmä § 37 ods. 1) a dokumentov, tzn. aj Aktualizácie územného plánu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy rok 1993, žalovaný zdôraznil v odôvodnení, že dotknuté územie je určené na občiansku vybavenosť spojenú aj s bývaním, čo bolo viackrát potvrdené obstarávateľom územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy, zo zákona. Podľa žalovaného Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava ako príslušná obec vydala záväzné stanovisko k investičnej činnosti pod č. j. MAG-2004/4538/6775 zo dňa 24.03.2004, MAG-2005/6597/10192 z 22.02.2005 a č. MAG-2005/38801/75761 z 20.12.2005, v ktorom vyslovil súhlas s touto stavbou s podmienkami, ktoré sú zapracované do rozhodnutia o umiestnení stavby a ich splnenie musí stavebný úrad odkontrolovať pred vydaním stavebného povolenia.

Záverom odvolací orgán konštatoval, že v konaní a rozhodovaní Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto, stavebného úradu, nebolo zistené také porušenie hmotno-právnych a procesnoprávnych predpisov, ktoré by odôvodňovalo zrušenie, resp. zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Uvedené rozhodnutie žalovaného žalobca napadol na Krajskom súde v Bratislave žalobou zo 06. februára 2007.

Počas konania Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 1S 82/2008-104 zo dňa 25.9.2008 pripustil, aby do konania vstúpila obchodná spoločnosť **Z. s.r.o.**, S., ako vedľajší účastník na strane žalovaného správneho orgánu.

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 244 a nasl. O.s.p. preskúmal v zmysle § 249 ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Predovšetkým krajský súd s prihliadnutím na ust. § 9 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 2 a § 103 ods. 6 zák. č. 543/2002 Z.z. konštatoval v svojom rozsudku, že námietka žalobcu o tom, že stavebný úrad vydal rozhodnutie o umiestnení stavby bez existencie právoplatného podkladového rozhodnutia, ktorým malo byť podľa názoru žalobcu rozhodnutie o výrube drevín, nie je dôvodná, nakoľko z ustanovenia zák. č. 543/2002 Z.z. ani z ustanovení stavebného zákona nevyplýva, že vydanie územného rozhodnutia je podmienené vydaním súhlasu na výrub drevín. Naopak sa krajský súd stotožnil s právnym záverom žalovaného, že takéto rozhodnutie musí byť vždy predložené najneskôr v stavebnom konaní.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal včas žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie z 23. januára 2009 (č. l. 124) z dôvodu, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

S odkazom na ust. § 103 ods. 6 v spoj. s § 9 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. žalobca dospel k záveru, že územné rozhodnutie (konkrétne rozhodnutie o umiestnení stavby), v ktorom sa uvádza, že určitá plocha bude zastavaná stavbou, v dôsledku čoho budú musieť byť logicky zlikvidované aj tam rastúce stromy a kríky, je nepochybne rozhodnutím vo veci, ktorou môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny. Ďalej podľa žalobcu z hľadiska zákona nie je dôležitý argument žalovaného, že toto rozhodnutie ešte nezakladá právo na uskutočnenie stavby.

Žalobca tiež poukázal na to, že pri vydávaní rozhodnutia o umiestnení stavby na mieste, kde sa nachádzajú dreviny, sa musí najskôr rozhodnúť o výrube tam stojacich drevín. V opačnom prípade by išlo iba o čisto formalistické rozhodovanie orgánu ochrany prírody,

lebo jeho rozhodovacia nezávislosť by bola obmedzená už existujúcim územným rozhodnutím.

Ďalej žalobca zdôraznil, že ust. § 39b ods. 3 písm. b v spoj. s odsekom 5 Stavebného zákona neumožňuje, aby rozhodovanie o výrube drevín bolo vydané až po vydaní územného rozhodnutia. Navyše, ak by bol výklad žalovaného akceptovateľný, potom by nevyhnutne musel viesť k absurdným dôsledkom, tzn. že by nebolo potrebné doložiť ani iné súhlasy, lebo tieto súhlasy podľa argumentácie žalovaného, ktorú si osvojil aj krajský súd, by sa mali predkladať až pri žiadosti o stavebné povolenie.

V ďalšom svojom argumente žalobca s poukazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 243/07 a IV. ÚS 14/07) sa dovoľával povinnosti krajského súdu konzistentne odôvodniť svoje rozhodnutie. Toto podľa neho krajský súd nespĺnil a naopak neobjasnil, prečo, ak je podľa jeho mienky potrebné doručiť vyjadrenie, potom neobjasnil, prečo nie je potrebné doručiť aj súhlas orgánu ochrany prírody.

Taktiež žalobca poukázal na to, že krajský súd bez akéhokoľvek odôvodnenia konštatoval, že námietka žalobcu nie je dôvodná.

Záverom žalobca navrhol zmenu rozsudku krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového stavebného úradu zruší.

Hoci krajský súd vyzval tak žalovaného (č. l. 132) ako aj právneho zástupcu spoločnosti Z. s.r.o. na vyjadrenie v lehote 10 dní, žiadny z nich sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spoj. s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto podľa § 220

v spoj. s § 250ja ods. 3 záver O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Pri svojom rozhodovaní Najvyšší súd vychádzal z toho faktu, že účastníci v svojich protikladných argumentoch vychádzali, resp. poukazovali na ust. § 103 ods. 6 v spoj. s § 9 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z.

Podľa § 103 ods. 6 zák. č. 543/2002 Z.z. orgán štátnej správy, ktorý vedie konanie o veci, ktorou môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny, môže o veci rozhodnúť najskôr po tom, ako mu bolo doručené rozhodnutie orgánu ochrany prírody o vydaní alebo nevydaní súhlasu alebo povolení alebo nepovolení výnimky zo zákazu alebo vyjadrenie, ak sa podľa tohto zákona vyžadujú.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 543/2002 Z.z. orgán ochrany prírody je dotknutým orgánom v konaniach podľa osobitných predpisov vo veciach ochrany prírody a krajiny, najmä ak ide o schválenie alebo zmenu územnoplánovacej dokumentácie alebo vydanie územného rozhodnutia.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. orgán ochrany prírody ako dotknutý orgán uplatňuje záujmy ochrany prírody a krajiny najmä formou vyjadrenia alebo iného stanoviska k činnosti podľa osobitného predpisu.

Na základe uvedených ustanovení krajský súd spolu so žalovaným dospel k záveru, že vydanie územného rozhodnutia nie je v prejednávanej veci podmienené vydaním súhlasu na výrub drevín. Žalobca v odvolaní namietal, že toto odôvodnenie krajského súdu jednak je logicky nekonzistentné (str. 6 odvolania), a takýto stav nie je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (konkrétne v odvolaní poukazoval na nález I. ÚS 243/07 a IV. ÚS 14/07) a jednak krajský súd podľa žalobcu vágnym spôsobom konštatoval bez akýchkoľvek relevantných argumentov, úvah alebo právneho odôvodnenia, že jeho námietka týkajúca sa nutnosti vydať súhlas orgánu ochrany prírody pred územným rozhodnutím nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. v odôvodnení rozsudku správny súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V správnom súdnictve súd podrobuje prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu vo všetkých jeho častiach, tzn. nielen zákonnosť výrokovej časti rozhodnutia ale aj dôvodov, na základe právne posúdil vec. Ak sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia stotožní a žalobu zamietne, potom tieto dôvody správneho orgánu pre správny súd vytvárajú minimálny právny základ na presvedčivé odôvodnenie, a s ich využitím jasne a zrozumiteľne správny súd opíše a presvedčivo objasní, v čom sú závery napadnutého rozhodnutia správne a v čom protikladné argumenty protistrany boli mylné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd na str. 4 odôvodnenia najskôr zrekapituloval závery žalovaného, potom citoval texty ust. § 9 , § 43 a § 103 ods. 6 zák. č. 543/2002 Z.z. a na záver vyslovil bez bližšieho logického odôvodnenia záver, že námietka žalobcu je nedôvodná. Takýto prístup krajského súdu nie je v súlade s príkazom na presvedčivé odôvodnenie obsiahnutým v cit. ust. § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko neponúka žiadne argumenty účastníkom, aby zistili dôvody, prečo ich argumenty, ktoré vytvárajú výkladový rámec pre aplikáciu sporných ust. § 9 , § 43 a § 103 ods. 6 zák. č. 543/2002 Z.z. neboli presvedčivé a správne. Na základe uvedeného sa Najvyšší súd stotožnil s námietkou žalobcu, že odôvodnenie krajského súdu je zaťažené nedostatkom dôvodov, prečo námietka žalobcu nie je dôvodná a musel rozsudok krajského súdu zmeniť.

Podľa § 220 v spoj. s § 250ja ods. 3 posledná veta O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Na základe uvedeného ustanovenia je povinnosťou odvolacieho správneho súdu po rozhodnutí o zmene rozsudku krajského súdu vykonať prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu v medziach odvolacích dôvodov.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného k námietke žalobcu o nutnosti vydania súhlasu pred vydaním územného rozhodnutia vyplýva, že *nakoľko územné rozhodnutie ešte nezakladá právo na uskutočnenie stavby, prípadne iné využitie územia, jeho vydanie nemusí byť vždy podmienené predložením rozhodnutia o vydaní súhlasu na výrub drevín a [prvostupňový] stavebný úrad v svojom rozhodnutí vo výroku na str. 8 bod 19. určil k stavebnému konaniu predložiť právoplatné rozhodnutie na výrub drevín v súlade s predmetom návrhu.* Takáto formulácia je však založená na nesprávnom právnom výklade príslušných právnych noriem spôsobom, ktorý nevyhovuje príkazu legality adresovanému prostredníctvom § 3 ods. 1 Správneho poriadku správnym orgánom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Na základe súdnej judikatúry ustálenej v správnom súdnictve nezákonné rozhodnutie správneho orgánu je rozhodnutie, ktoré vychádza zo správnych skutkových zistení, avšak tieto zistenia boli priradené (subsumované) k

- nesprávne právnemu predpisu,
- správne právnemu predpisu avšak nesprávne ustanoveniu,
- správne ustanovenie s následným vadným výkladom pri jeho aplikácii.

V danom prípade odvolací súd konštatoval, že pri aplikácii ust. § 9 ods. 1 a 2 a § 103 ods. 6 zák. č. 543/2002 Z.z. došlo k ich nesprávne právnemu výkladu.

Na základe uvedeného Najvyšší súd konštatuje, že právny záver prezentovaný žalovaným nemá oporu v hore uvedených ustanoveniach na základe týchto argumentov.

Nielen stavebné konanie samotné ale aj územné konanie predstavuje konanie o veci, ktorou môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny, a nie je možné vylúčiť, že aj výrazným spôsobom. Otázku, či záujmy ochrany prírody a krajiny sú v konkrétnej veci skutočne dotknuté, a to aj vzťahom do budúcnosti, a pokiaľ áno, potom v akom rozsahu a s akými následkami, o tom má právomoc rozhodnúť orgán ochrany prírody a krajiny vo forme vyjadrenia alebo iného stanoviska. Stavebný úrad nesmie nechať nepovšimnuté záujmy ochrany prírody a krajiny (§ 103 ods. 6 zák. č. 543/2002 Z.z.) a vyjadrenie alebo iné stanovisko musí vyhodnotiť ako nevyhnutný podklad pre rozhodnutie. Tento záver má aj podklad v ust. § 39b ods. 3 písm. b) a ods. 5 Stavebného zákona

Podľa § 39b ods. 3 písm. b) Stavebného zákona rozhodnutie o využívaní územia sa vyžaduje na zriadenie alebo zrušenie verejných sadov, parkov, okrasných záhrad a inej zelene, ak sú spojené s terénnymi prácami, s odstraňovaním zelene, s vybavením chodníkmi a inými spevnenými plochami, s umiestnením drobnej záhradnej architektúry a technickým prevádzkovým zariadením na osvetlenie a údržbu zelene.

Podľa § 39b ods. 5 Stavebného zákona rozhodnutie o využívaní územia sa zlučí s rozhodnutím o umiestnení stavby, ak sa má na pozemku, ktorého sa rozhodnutie týka, uskutočniť aj stavba.

S prihliadnutím na čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky a § 17 ods. 1 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí pre Najvyšší súd vyplýva záver, že verejný záujem na ochrane životného prostredia ako základného predpokladu existencie ľudskej bytosti je mimoriadny a preto právny poriadok Slovenskej republiky jej venuje zvýšenú pozornosť a na základe uvedeného je prípustné výkon niektorých práv jednotlivca **obmedziť**. Najmä toto je markantné v prípade stretu verejného záujmu na ochrane životného prostredia a súkromných práv, ktorým je napríklad vlastnícke právo, ktorých obsah (pre vlastníctvo je to čl. 20) a zvýšená ochrana v správnom súdnictve (čl. 46 ods. 2 veta druhá) sú zakotvené priamo v Ústave Slovenskej republiky. Pritom k obsahu vlastníckeho práva k pozemkom jednoznačne prislúcha právo na realizáciu stavby.

Potom je celkom prirodzené, že zákonodarca prostredníctvom ust. § 4 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. zakotvil všeobecnú prevenčnú povinnosť nielen štátu ale aj jednotlivcov, aby vzhľadom na zachovanie zdravého životného prostredia prispôsobili

vykonávanie svojich činností tak, aby nedošlo k poškodeniu životného prostredia alebo jeho, pre existenciu jednotlivca nenahraditeľných zložiek, a ďalej v špeciálnych ustanoveniach, ktorým je napríklad § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 543/2002 Z.z. ako aj ust. § 39a Stavebného zákona, túto prevenčnú povinnosť bližšie rozviedol pre podmienky výkonu vlastníckeho práva v územnom plánovaní.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. každý je pri vykonávaní činnosti, ktorou môže ohroziť, poškodiť alebo zničiť rastliny alebo živočíchy, alebo ich biotopy, povinný postupovať tak, aby nedochádzalo k ich zbytočnému úhynu alebo k poškodzovaniu a ničeniu.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že pri svojom posudzovaní závažnosti zisteného skutkového stavu vychádzal z predmetu zák. č. 543/2002 Z.z., ktorý je vo forme verejného záujmu na sektorovej ochrane životného prostredia vyjadrený v jeho ust. § 1 ods. 1 nasledovne - tento zákon upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny s cieľom **prispieť k zachovaniu** rozmanitosti podmienok a foriem života na Zemi, utvárať podmienky na trvalé udržiavanie, obnovovanie a racionálne využívanie prírodných zdrojov, záchranu prírodného dedičstva, charakteristického vzhľadu krajiny a na dosiahnutie a udržanie ekologickej stability.

Potom Najvyšší súd nemôže akceptovať právnu situáciu, kedy s vedomím, že na dotknutom území, kde sa v čase rozhodovania nachádzajú rastúce stromy a kríky, stavebný úrad rozhodne o umiestnení stavby, tzn. že za tejto situácie nie je možné vylúčiť budúci stav, kedy určitá plocha bude zastavaná stavbou, v dôsledku čoho budú musieť byť logicky zlikvidované, resp. odstránené všetky prekážky dotknuté vrátane tam existujúcich porastov (a to aj v budúcnosti) touto stavbou. Z tohto dôvodu je potom irelevantné tvrdenie, že toto rozhodnutie ešte nezakladá právo na uskutočnenie stavby.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd konštatuje, že odvolanie bolo oprávnené.

Na základe osvojenia si skutočností zistených krajským súdom, jeho ako aj hore doplnených svojich právnych záverov, a tiež vyhodnotenia odvolacích dôvodov žalobcu

Najvyšší súd rozhodol s využitím ust. § 220 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246 c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd postupom podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Žalobca listom zo dňa 13.01.2009 predložil prehľad svojich úkonov právnej pomoci spolu s ich vyčíslením.

Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobcu listom z 13. januára 2009 v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčíslil a Najvyšší súd uznal :
 - 1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (07) - 1 úkon práv. pomoci	45,47 €
1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	5,92 €
1.1.2. podanie žaloby (07) - 1 úkon práv. pomoci	45,47 €
1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	5,92 €
1.1.3. účasť na pojednávaní (08) - 1 úkon práv. pomoci	48,62 €
1.1.3.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	6,30 €
 - 1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.2.1. prevzatie zastúpenia (09) 1 úkon práv. pomoci	53,49 €
1.2.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	6,95 €
1.2.2. podanie odvolania (09) 1 úkon práv. pomoci	53,49 €
1.2.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	6,95 €

1.2.3. pojednávanie (10)	1 úkon práv. pomoci	120,23 €
1.2.3.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		7,21 €
2. z náhrady preukázaného cestovného	2010 v sume	14,20 €
3. z náhrady straty času	2010 - 3 x ½ hod.	36,06 €

tzn. v celkovej sume : **456,28 €**

Poučenie : Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 250ja ods. 6 O.s.p.).

V Bratislave 12. januára 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová